

De Rode Veer

Morris Huismans

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1	2
Hoofdstuk 2	12
Hoofdstuk 3	16
Hoofdstuk 4	32
Hoofdstuk 5	43
Hoofdstuk 6	52
Hoofdstuk 7	60
Hoofdstuk 8	64
Hoofdstuk 9	69
Hoofdstuk 10	75
Hoofdstuk 11	82

1

‘Het gaat niet goed komen, die nieuwe baan. Ik weet het echt heel zeker!’

‘Hoezo? Dat slaat echt nergens op. En bovendien zeg je wel vaker dat je dingen weet.’

‘Dit keer is het echt, vertrouw me.’

‘Mam, ik kan je niet vertrouwen. Dat weet je.’

Nelson kijkt naar hoe zijn moeder een aardappel in tweeën prakt en beide stukjes op haar vork neemt. Danielle zwijgt.

‘Kijk, ik vind het echt vreselijk dat ik je niet kan vertrouwen. En dat meen ik, maar je moet begrijpen dat ik altijd moet twijfelen over wat je zegt.’

‘Je hebt gelijk. En wat is het ergste wat er kan gebeuren?’ fluistert Danielle zo zacht dat Nelson het nauwelijks kan verstaan.

‘Mam, ik moet nu echt gaan, anders kom ik te laat op mijn eerste werkdag.’

Nelson schuift z'n stoel met een piep achteruit en geeft z'n moeder een kus.
'Tot vanavond.'

Als Nelson zijn rode regenjas pakt voelt hij een druppel op z'n linker schouder. Hij kijkt omhoog en ziet dat het dak weer lekt. Als ik het geld heb, is het eerste wat ik ga doen dat gat dichten, denkt Nelson wanneer hij de deurklink van de woonwagen omlaag doet.

In het café is het druk, alle tafeltjes zijn bezet. Nelson baant zich met moeite een weg naar de achterkant van het café, waar het podium staat. Achter de coulisse ziet Nelson de goochelaar, die met z'n armen wijd open Nelson verwelkomt.

'Ah, daar ben je! Ik begon me al zorgen te maken over waar je bleef.' De goochelaar slaat zijn lange arm om Nelsons schouder.

'Nou ja, je bent er. En eh, onze eerste show samen. Zin in?'

Nelson wil ja zeggen, maar er komt alleen een piepje uit z'n mond. De goochelaar geeft hem een harde klap op z'n schouder.

‘He joh, maak je maar geen zorgen, jongen! We doen gewoon wat we hebben geoeffend en niets anders, dan komt het helemaal goed,’ broemt de goochelaar. Zijn donkerblauwe ogen zijn gericht op die van Nelson.

‘Oke, ga je nu maar snel omkleden want de show begint al over zes minuten.’

Als Nelson omgekleed achter de coulisse gaat zitten, springen de spotlights aan en klinkt er een applaus.

Na afloop bestelt Nelson een glas water en de goochelaar een dubbele espresso. Ze gaan aan de bar zitten. Nelson staat verbaasd over de trucs van zijn nieuwe baas.

‘Hoe doe je dat, die trucs?’ vraagt hij.

De goochelaar geeft een klein lachje en zegt: ‘Dat kan ik je helaas niet vertellen. Dat is het geheim van het vak.’

Hij neemt een slokje van z’n espresso.

‘Maar laat me je dit vertellen, Nelson: het is niet wat je denkt, want je kan het niet weten, aangezien het niet zichtbaar is.’

Nelson begrijpt niks van wat de goochelaar zegt en wil doorvragen, maar hij wordt afgeleid door een vage gestalte.

Van achter in het café komt de figuur aangelopen. De man is klein en een beetje dik, heeft een vies lichtblauw overhemd aan, waar hij drie knoopjes van open heeft. Eén teveel, denkt Nelson. De viezerik lijkt een beetje te waggelen en telkens om zich heen te kijken, om daarna achter z'n oor te krabben. De man staat stil en kijkt op zijn gouden horloge, kijkt omhoog en naar Nelson en de goochelaar aan de bar. Nelson neemt snel een slok water om oogcontact te vermijden. Helaas werkt het niet. Het aardmannetje komt op Nelson en de goochelaar afgelopen. Nelson moet denken aan een trol. De goochelaar en de trol knikken naar elkaar.

'Herman,' zegt de man met schorre stem
'Leuk je te ontmoeten, Nelson.'

Nelsons wangen worden rood. Het is voor het eerst dat iemand hem kent, terwijl hij de ander niet kent.

'Ik heet Nelson,' antwoordt hij.

Er valt een korte stilte, waarin Nelson zich zijn fout realiseert. Gelukkig onderbreekt de goochelaar de stilte.

'Ik ga even naar de WC.'

Zowel het aardmannetje als Nelson kijken naar hoe de lange slanke man met grote vloeiende, bijna vloeibare stappen langs alle barkrukken en tafeltjes manoeuvreert. Zodra de goochelaar de hoek om is zet Herman schuin achter Nelson zijn glas bier nadrukkelijk neer, maar zonder geluid te maken. Net zo nadrukkelijk begint Herman tegen Nelson te praten:

'Luister, Nelson,'

De rimpels in het gezicht van Herman doen Nelson denken aan een walnoot. Hij weet niet of Herman boos is of dat dit zijn neutrale blik is, aangezien Nelson hem hiervoor nog niet heeft durven aankijken.

'Ik ken mensen zoals jij,' vervolgt Herman. 'Opgegroeid zonder vader en met een moeder die uh, tja, niet bepaald begaafd is. En ook nog eens geen broers of zussen.'

Nelson voelt een warme gloed over z'n gezicht heen trekken. Hij weet niet hoe hij moet

reageren. Het voelt alsof er een steen vast zit in z'n keel.

'Maar ik zal je uit de brand helpen, Nelson. Ik zal een deal voor je maken, oké? Het is heel simpel. Het zit namelijk zo, jij doet wat klusjes voor mij en dan help ik jou met je probleempjes thuis. Deal?'

Nelson staat op en maakt duidelijk dat hij graag voor twaalf uur thuis wil zijn. Zodra Nelson de eerste stap zet grijpt de harige arm van het aardmannetje hem vast aan z'n bovenarm. Nelson voelt de kracht in de vingers van Herman en geeft zich gelijk gewonnen.

'Deal?' vraagt Herman opnieuw, terwijl hij Nelson terug duwt naar de barkruk.

'Wat voor klusjes zijn dat?'

'Nou gewoon, wat klusjes in mijn schuur.'

'En wat houdt dat in?'

'Niks bijzonders. Je moet een beetje stoffen bij elkaar doen en zo. Het is alsof je een cake bakt, weet je wel.'

'Ik snap het niet.'

Herman zucht, een gore walm van ui vliegt Nelsons neus in. Vlug kijkt hij om zich heen

en fluistert: ‘Jouw taak is het onderhouden van mijn drugslab.’

Nelson voelt z’n hoofd in één klap heel zwaar worden. Als hij het glas water oppakt om een slok te nemen glibbert het glas uit z’n hand en valt terug op de bar.

‘Nee, dat ga ik niet doen.’

Nelsons stem bibbert en hij voelt zijn ogen prikkelen.

‘Nelson, kom op,’ zegt Herman alsof ze elkaar al jaren kennen. ‘Ik weet dat je dit nodig hebt. En ik beloof dat het niet je privé leven zal beïnvloeden, op wat voor..’

‘Nee is nee!’ roept Nelson zo hard dat het lijkt alsof al het geluid in de bar plotseling even stil valt en gelijk weer op komt. In plaats van verbaasd te kijken, grinnikt Herman. Als een dom varken, denkt Nelson. De twee mannen kijken elkaar nu voor het eerst recht in de ogen aan.

‘Zo werkt dat niet Nelson.’ sist Herman ‘Als ik jou eenmaal vast heb, kom je niet zomaar los. Dat is voor jou misschien een vraag, maar voor mij een weet. Dus, jochie, denk er nog maar